

पञ्चाभाषाभेदमजानंतः पामराः शैववैष्णवापसदाब्रह्माणकेशवंरुद्रभेदभावेन मोहिताः पश्यत्येकं न जानंति पाखंडोपहता जना इति तत्रैव स्मर्यमाणं शिवविष्णोर्भेददर्शने दोषमुदाहृत्या भेदश्रुतीश्चापश्यंतो मूलकारण
मेवांत्यात्कार्यान् नटइव तत्तद्रूपेण भासत इति शास्त्रतत्त्वमजानंतोऽन्यतरूपपरिग्रहेणेतरं निंदतः परस्परं कलहायमानाः स्वामिद्रोहान्नरकायैव सज्जंत इत्यलं प्रसक्तानुप्रसक्तोक्त्या तस्मादस्ति चतुर्भ्य आत्मनः पादे
भ्योतिरिक्तो विष्णवाख्यः पंचमः पुरुषः सोयं प्रतिपाद्यते परावराणां स्रष्टारमित्यादिना नन्वयं नंदं नंदनो यदि परावराणामुच्चनीचानां स्रष्टा तर्हि वैषम्यनैर्घृण्यभागी स्यात् न च तत्तत्प्राणिकर्मापेक्षो विषयमानार्थान् सृजती
ति वाच्यं कर्मण एव मुख्यत्वेन तस्या किंचित्करत्वात् कर्मणश्च कृष्यादेः सर्वांगोपसंहारवतो विनैवैश्वरानुपहं फलसाधनत्वदृष्टेः तस्मादुपासनार्थत्वेन कल्पनामात्रं तद्विग्रहादिकमिति चेत्सत्यं देवताधिकरणन्यायेनो
पासनायामद्वैतेशास्त्रस्य परमतात्पर्यवत्त्वे पितृपतिपत्न्युपायतया श्रुतस्येश्वरस्य अवांतरतात्पर्यविषयतयांगविधीनामिव देवताविग्रहादिविधीनां प्रामाण्यं सिद्धं मानांतराविरोधात् न च वैषम्यादिदोषः दाशत
य्यां निरस्तत्वात् तथा हि न सत्त्वोदक्षो वरुणध्रुतिः सासुरामन्युर्विभीदकोऽचिन्तिः अस्ति ज्यायान्कनीयस उपारे स्वमश्वने दनृतस्य प्रयोतेति मंत्रे सः त्वोदक्षो न येन महद्यशस्यं कर्म कृतं तत्स्वसामर्थ्येन भवति किं
तु हे वरुण परमेश्वर सातवैवध्रुतिः तत्त्वदीयमेवाधिष्ठातृत्वं तवैवमाहात्म्यं तदित्यर्थः नन्वन्यसामर्थ्येनान्यः करोतीत्युक्तमिति चेत्तत्राह सुरेति यथासुरामद्यं मन्युः क्रोधः विभीदको विभीतकस्तस्थः कलिः अ
चिन्तिर्भूतावेशपित्तद्युद्रेकजन्मा उन्मादः एते अशक्तमपि पुरुषं वशीकृत्य महाशक्तसाध्यमपि कर्तुं कर्मकारयंति तद्वदीश्वरोपि सर्वस्मिन् यशस्ये कर्मणि जीवं प्रवर्तयतीत्यर्थः अयं भावः न हित्वदारे निमिषश्चने
शे इति श्रुतेः ईश्वरानुपहं विनानि मिषोपि स्वयंचलितुं ईष्ट इति सर्वापि सात्विकी राजसीतामसी वा प्रवृत्तिरीश्वराय तैव तथापि यथा सर्वसंप्रकृतेर्मधुरैकस्वभावस्य जलस्य इक्षुरसातिशयेन माधुर्यमभिव्यक्तं जं
बीरमरीचरसयोस्तु स्वाभाविकं तदभिभूतं औपाधिकमम्लत्वं कटुत्वं चाभिव्यक्तं एवं सर्वजगत्प्रकृतेः सत्त्वैकस्वभावस्येश्वरस्य नंदं नंदनं विग्रहेति शयेन सत्वमभिव्यक्तं अतएव तस्मिन् निरतिशयं धर्मज्ञानवैराग्यैश्व
र्यादिकमस्ति कामक्रोधाभिमानि देवताविग्रहे सत्त्वं तिरोभूतं औपाधिकं लोभप्रवृत्त्यादिकं प्रमादमोहादिकं चाविर्भूतं तथा च यथा गोधूमादिचूर्णं इक्षुरसाद्यनुपहात्तत्तद्रसवद्भवति एवं जीवांतःकरणमपि ईश्वरा
नुपहाद्धर्मोपगंकामाद्यनुपहाद्धोभोपगंच भवति अतएव भगवद्गोतासूक्तं ईश्वरः सर्वभूतानां तद्देशेर्जुन तिष्ठति भ्रामयन् सर्वभूतानि यंत्रारूढानि माययेति सर्वभूतान्तर्यामिणं प्रकृत्य तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत
तत्पसादात्परां शांतिं मत्संस्थामधिगच्छसीति तदनुपहफलं शांत्यादिकमित्युक्तं तथा अथ केन प्रयुक्तो यं पापं चरति पुरुषः अनिच्छन्नपि वार्ष्णेय बलादिव नियोजित इति प्रश्नस्य उत्तरं कामएष क्रोध एष इत्यादिना
कामक्रोधलोभा एव पुरुषं पापे प्रवर्तयंति न त्वीश्वर इत्युक्तं एष स्यात्साधु कर्मकारयति ईश्वरप्रेरितो गच्छेच्छुभं वा स्वर्गमेव वेत्यादिश्रुतिस्मृतिजातं तु पर्जन्यवदीश्वरस्यासाधारणकारणत्वमित्याह न च तावता जलव
त्सर्वांतर्यामिणोपीश्वरस्य वैषम्यादि गंधोस्ति कल्पादयश्चाचारव्यभिचार एवाभिभवन्तीति परंपरया कर्मापेक्षत्वमपीश्वरस्य युज्यते अंकुरादिजननस्य कार्यत्वेनाकर्तृकत्वानुपपत्तेश्च तत्कर्ता ईश्वरः सिद्ध एवास्ति
कृतस्स सावित्यत आह अस्ति ज्यायान्कनीयस उपार इति उभावप्येकत्वाद्नुपाधिना रूपेण ज्येष्ठौ सोपाधिना कनिष्ठौ तथाप्युपाधि शुद्ध्यशुद्ध्यति शयादीश्वरो ज्यायान् जीवः कनीयान् तस्य संघाताभिमानिन उप
रे समीपे अंतर्यामितयास्ति अंतःप्रविष्टः शास्ता जनानां सर्वात्म्यादिश्रुत्यंतरप्रसिद्धेः केन लिङ्गेन तर्ह्यसौ ज्ञेय इत्यत आह स्वमश्वने दनृतस्य प्रयोतेति स्वमश्वनस्वम इव इत् एव अनृतस्य मिथ्याभूतस्यैव अहंकारादि
घटांतस्य प्रपंचस्य प्रयोता युमिश्रणामिश्रणयोः प्रकर्षेण भूयो भूयः संयोजयिता वियोजयिता च यो दृष्टि स मयां दृष्टि मिदं जालवदाविर्भावयति तिरोभावयति स भगवान्महामायावी स मस्तपापसंछेदनकामैरा
राधनीय इति भावः १ नन्वमूर्तस्यांतर्यामिणस्तस्य कथमाराधनं कर्तव्यमित्यत आह अरंदा सो न मीकुषे करण्यहं देवाय भूर्णयेनागाः अचेतयदचितो देवोऽर्यो गृत्संरायेकवितरो जुनातीति न शब्द इवार्थः अहं